

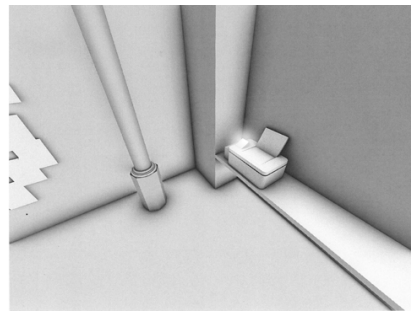
PROJECT ROOM

Raquel Coll

Take the original, leave the copy

22.06.21 > 10.09.21

Obertura Dimarts 22 de juny les 17h

"Take the original, leave the copy" és una instal·lació interactiva i site-specific que reflexiona sobre la visualitat la reproducció i la representació. La peça consisteix en una col·lecció de folis penjats de les parets, en els què hi ha impreses reproduccions d'obres d'art (o les seves restes). Els exemplars representats són el resultat d'una anàlisi de la base de dades de Wikipedia sota dos criteris: la seva proximitat a la paraula 'art' (en hiper-links); i, el nombre de visites acumulades en els últims 30 dies. La seva disposició depèn d'una abstracció formal de la constel·lació creada per aquestes peces hiper-connectades.

A l'espai hi ha una fotocopiadora i una instrucció: "Take the original, leave the copy", invitant al públic a copiar allò exposat i deixar una còpia al seu lloc.

Més enllà de l'evident qüestió sobre el criteri d'autenticitat i reproducció que suggereix la instrucció, darrere d'aquesta exposició hi ha dos propòsits inicials. El primer és el de proposar un esborrat mecànic de la història de l'art visible per deixar pas a aquella història que encara no existeix. El segon és el de reflexionar sobre el dispositiu expositiu en el marc de l'art conceptual, i la responsabilitat de representar.

"Take the original, leave the copy" fa una menció directa a un dels assajos més extensament citat de la teoria de l'art: "L'obra d'art en l'era de la seva reproductibilitat mecànica", de Walter Benjamin (1935). En aquest, l'autor compara l'exposició d'un objecte amb la seva reproducció, equiparant el valor expositiu d'una peça al de la seva pròpia reproductibilitat. Al moure la peça d'art del seu context històric, al que ell denomina "aquí i ara", l'objecte perd el seu anomenat "valor de culte". Conseqüentment el dispositiu expositiu ha representat un tancament privatitzat de l'objecte, que ja no viu de la seva essència sinó de la seva preservació.

Amb l'arribada de l'art conceptual, la mística de l'autenticitat de l'objecte se substitueix per la seva desmaterialització. L'art de les idees introdueix el problema expositiu dels no-objectes, per als quals, els mitjans curatorials i de preservació clàssics han quedat obsolets. Finalment, amb l'arribada d'internet en l'art o de l'art d'internet, l'espai físic de la representació s'expandeix transversalment per abastar pràcticament cadascuna dels nostres butxaques.

Des de la seva aparició, internet ha imposat un canvi no només des de les possibilitats en què es crea art avui dia sinó, també en la relació que té el món amb l'objecte artístic. Malgrat els múltiples intents que s'han portat a terme dins i fora de la xarxa per democratitzar l'art, l'univers en què aquest es consumeix amb prou feines ha canviat en les últimes dècades. La realitat de la indústria de l'art ha seguit creixent sota un paraigües d'enteses, generant un circuit al què em vull referir com "art per a artistes": una closca que es retreu en una espiral de retòrica, per dirigir-se a aquelles que formen part d'una mateixa alteritat. Embrancades en una críptica cripta en la que endogàmicament ens entenem, les artistes (i dic artistes també a curadores, crítiques i malabaristes del negoci) oblidem sovint que per a nosaltres el gran altre és pràcticament el món sencer.

En un esforç per ser-ne conscient, he volgut desplegar un relat heurístic alternatiu de la història de l'art a partir de la seva representativitat. La selecció d'aquest nou atles no ofereix, en cap cas, una història més ètica o justa, sinó una traducció formal de l'art visible en aquets moments.

Per tal d'oferir un punt de vista analític als criteris majoritaris de representació, he recollit de la base de dades de Wikipedia una sèrie de reproduccions d'art, basant-me en un encadenament lineal. La selecció s'ha realitzat automàticament a través d'una anàlisi de dades de la plataforma i la seva estructura extensiva d'hiper-links, simulant la navegació d'una usuària qualsevol.

Els sistemes digitals de la nostra era fan de l'ordenació jeràrquica tradicional un catàleg obsolet. La informació en línia s'intervincula entre si afavorint la plasticitat d'un plasma viu de coneixement(s). En la cultura de la participació, tot es crea, es revisa i s'actualitza. Un riu de dades amb un latent potencial per a l'accessibilitat, pel que les imatges porten anys navegant.

Vull prendre de la transformació d'aquesta imatge intervinguda, mutable i en conseqüència deteriorada, la representació d'un instint d'actualització constant que freqüentment se li atribueix als nostres temps. La urgència per allò viu, allò dinàmic i allò participatiu pot arribar a sepultar el record del que no-incloent, rígid, mòrbid. En aquest aquí i aquest ara, en realitat no hi ha ni original ni còpia. L'autenticitat de l'art s'esvaeix per deixar pas al seu valor actiu.

Així doncs, darrere de la peça que proposo no hi ha (únicament) una crítica oberta al panorama de l'art, ni una protesta a un major sistema global que li atorga la mínima atenció social. El que aquí pretenc és generar una mediació conscient entre dues realitats que semblen donar-se l'esquena.

Raquel Coll -

Statement

En el meu propi imaginari allò perceptiu i processual s'estableix com a mitjà i com a fi en si mateix. D'una banda, les imatges, que depenen de la vista, condicionen la meua predilecció per l'acte d'observar el meu entorn més proper. Sovint em deixo portar per la idea de ser dins i fora de la realitat construïda al meu voltant, redissenyant-hi la meua mirada.

Per altra banda, sento una necessitat per reivindicar la noció d'interdependència en els processos de creació. Vull firmar menys en solitari i més en col·lectiu, i és també per aquesta raó que m'acullo a dinàmiques participatives com a estratègia d'activisme i compromís social. Pensar en les polítiques de l'espectaduria a través de conceptes com la perteneixença, la hipervinculació i la creació de xarxes m'han portat a explorar els límits de l'espai físic i l'espai digital, el cos físic i el cos digital.

Bio

Raquel Coll Juncosa és un projecte d'artista visual, resident a Barcelona. Graduar-se en direcció de fotografia a l'ESCAC (2015 – 2020) l'ha portat a pensar les imatges en el temps i espai que ocupen en rigorosa correspondència amb el temps i espai que reprodueixen.

Ha col·laborat com a directora de fotografia amb directores com Irene Albanell pel curtmetratge Club Silencio i Marc Luguera pel documental Con Vistas al Mar. També ha format part de la direcció de fotografia del llargmetratge de la XXII promoció d'ESCAC; Ovela, protagonitzat per Nao Albet i estrenat al D'a Festival 2021.

La seva darrera peça Spatial Poems 2.020 en col·laboració amb Lara Coromina i Natàlia Llovet i publicada per Do the Print, reflecteix el seu interès per les tensions entre el món físic i el món digital.

Recentment s'ha vinculat amb l'art immersiu a través de la seva col·laboració amb l'audiovisual de la pel·lícula transitable "Urban Nature" del segell teatral Rimini Protokoll, presentada al CCCB en el context del Festival Grec 2021.

